

La primavera catalana

written by Carles Herèdia Crusells | 28 de març de 2018

Ja ha començat, es respira a l'ambient. Gent de totes les edats, joves, avis i àvies, omplien places i carrers el diumenge 25 de març amb una actitud i mentalitat diferent. Era el "Ja n'hi ha prou", era l'expressió de ràbia d'un poble vexat, reprimat i empresonat. Eren les ganes de provar noves formes de mobilització, amb la certesa que les concentracions clàssiques i domesticades ni afecte l'Estat ni, molt menys, li mereixen cap mena d'atenció o empatia.

Justament per això, diumenge, els manifestants en massa van preferir seguir els Comitès de Defensa de la República, alçant la veu, tallant trens, autovies i autopistes o bloquejant Delegacions del Govern autoritari. Manifestacions proactives, decidides, valentes, afectant els sectors clau. Com l'1 d'octubre. Com el 3 d'octubre. Com el 8 de novembre. Només quan hem actuat amb aquesta determinació hem aconseguit victòries i que els fonaments d'aquest Estat hereu del franquisme tremolin. Després de la fredor dels darrers dies, de les cares tristes i impotents de les concentracions de manifest i espelma, diumenge es veia l'espurna i la il·lusion en els ulls de la gent. La senyora de 70 anys dient "Per fi fem coses efectives" o el jovent, que en les últimes setmanes ja no acudia a les concentracions rutinàries, es tornava a manifestar.

La feina de mobilització i acumulació de forces de l'ANC i Òmnium dels darrers anys ha estat impressionant. Mai estarem prou agraïts com a poble. Però el context ha canviat i aquestes organitzacions han de redefinir la seva estratègia, apostant per la desobediència civil i les campanyes de conscienciació popular, però cedint als CDR el pes de la mobilització al carrer, més preparats per a una situació de semiclandestinitat. Tant Òmnium com l'ANC són entitats legalitzades, amb estatuts i òrgans directius, i per tant més

vulnerables a la repressió de l'Estat, sobretot els seus directius.

I la classe política ha d'entendre que en l'actual context no hi ha ni front comú amb federalistes ni posició intermèdia possible. L'Estat, amb la seva resposta desbocada, només ha deixat dues opcions: rendició o lluita. Cal entendre-ho com més aviat millor i ser dignes tant dels companys empresonats, com de la societat civil, que no retrocedia malgrat cops de porra i càrregues.

És la Primavera Catalana. No ens han deixat cap altra opció que ser fermes i mantenir la pressió allà on fa més mal a l'Estat: investint el president legítim, seguint amb l'únic relat nacional i internacional que ens beneficia. I si algú té por, que cedeixi el càrrec.

I sobretot, estiguem units i cuidem-nos els uns als altres. Actuem sempre amb voluntat pacífica, però tinguem clar que el violent és l'Estat espanyol, qui empresona, destrueix vides i ens apallissa quan ens mobilitzem. I si en alguna situació, per protegir la nostra gent, els nostres avis, mares o parella, o el company del costat, s'ha d'alçar una barricada o fer fora els qui ens colpegen, no ho dubtem. No hi ha res més cívic, legítim i humà que cuidar-nos i defensar-nos. Ja és primavera, sortim al carrer!